

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Περὶ ῥάστε λοιπὸν αἰγὰ κ' ἀδούρω τὸ δάσος Βάζα καὶ πηγαίνετε νὰ περιμένετε τὸ λογαγιὸν Ρολάνδου Φεροῦ κὶ λιὰκ σὸ στενεῖτόν Λυκοπηδήματος... Εἶπατε πῶς θὰ βρῆ-

ξη αἶμα... Ἐ, καὶ λοιπὸν, θὰ γίνῃ αὐτό... — Θὰ εἶμαστε ἐκεῖ, ἐξοχώτατε, ἀπάντησεν ὁ προφήτης. Θὰ ῥθῆτε καὶ σεις; — Τὸ ἐλπίζω. Ὁ προφήτης ἐγόνασε κατόπιν αὐτῶν καὶ ὑψώσας τὰ χεῖρα του πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐφώναξε: — Κύριε, Μεγαλοδύναμε Θεέ, φύλαγε μασ ἀπὸ τοὺς κινδύνους!... Κατόπιν γύρισε στὸν κόμητα Κανδάλ καὶ τοῦ εἶπε: — Καὶ σὰς αὐθέντα, εἶδε νὰ σὰς φυλῆν ὁ Θεὸς ἀπ' τὸ σκότος τῆς αἰῶνιν!... Ὁ κόμης Κανδάλ ἀνατόρτισε ἀκούσας τὰ λόγια αὐτά, χωρὶς νὰ ἔξη κ' αὐτὸς γιὰτι.

Τὶς τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρας εἶχε μαθρα καὶ ἀπαίσα προαισθήματα. Συγκρατήθηκε μολαταῦτα καὶ ἀπεχαιρέτησε τοὺς γέροντας Οὐγενότους μὲ καλοσύνη, ἀφοῦ προηγουμένως διέταξε τοὺς ἀνδράποδες του νὰ τοὺς μοιρῶσουν τρόφιμα.

Ὅταν τὸ πλῆθος τῶν Οὐγενότων ἀπομακρύνθηκε ὁ Ρόλφ, Κανδάλ ἀποτραβήχθηκε εἰς τὰ ἰδιαιτέρῃ του διαμερίσματα, ἐπαλώθηκε σὲ μὴ πολὺ τρόνον κ' ἄρχισε νὰ σκέπτεται:

— Θεέ μου, διελογίζετο, θὰ γίνων ποτὲ γενναῖοι στρατιῶται οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ ἢ θὰ μὰς σφάζουν ἀφ' ἡ γοήγορα, εὐγενεῖς καὶ χωρικοὺς οἱ θρησκευτικοὶ ἐχθροὶ μας; Δὲν ἔξω γιὰτι κ' ὅμως τὶς ἡμέρας αὐτῆς ἐγὼ ἀλλοκότες προαισθίσεις, τρομερὰ καὶ ἀπαίσιες... Τι πρόκειται ἀραγε νὰ μοὺ συμβῆ; Εἶμαι νέος καὶ θέλω νὰ ζήσω Θεέ μου!...

ΡΑΛΦ ΚΑΝΔΑΛ

Ὁ κόμης Ράλφ Κανδάλ ἦταν πραγματικῶς νεώτατος. Εἶχε παραδόξως κάποια ὁμοιότητα μὲ τὸν Ροβέρτον Κέρ, κάποιον ἀμύδραν ὁμοιότητα, ἀλλὰ ὁ Ροβέρτος ἀντιπροσώπευε τὴν σατανικὴν ῥηαιότητα ἐνῶ ὁ Κανδάλ ἦτο ἀγγελικὰ ῥηαιος, τὸ καθεὶ ἐπάνω του εἰδειχνε τὴν πραγματικὴν εὐγένεια, τὴν καλοσύνην καὶ τὴν ἀθωότητα. Ἐνῶ ὁ νεαρὸς κόμης ἔμενε βυθισμένος στὶς μελαγχολικὰς σκέψεις του ἀκούσε ξαφνικὰ νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα...

— Σὺ εἶσαι Ναβερού; ρώτησε ὁ κόμης. Ἦταν πράγματι ὁ Ναβερού, ὁ ἐξηγέρτης, ἀσπρομάλης ὑπέρτης τοῦ κόμητος, ὁ ἀρροισιμένος σ' αὐτὸν ὀλοφύχως, πού στὰ χεῖρα του εἶχε μεγαλώσει ὁ Ράλφ Κανδάλ. — Ἐγὼ εἶμαι κύριε, ἐγὼ εἶμαι παιδί μου, εἶπεν ὁ Ναβερού πλησιάζοντας. Ἦλθα νὰ δῶ μὴ θέλετε τίποτα. Εἶστε τόσο λυπημένοι σήμερα!... — Ναι, εἶμαι λυπημένος Ναβερού. Ἐγὼ κάποιον κακὸν προαισθημα. Πιστεύεις στὰ προαισθήματα Ναβερού; — Ναι, κύριε μου, πιστεύω. Ἐνα τέτοιο θλιβερὸν προαισθημα εἶχα καὶ ὅταν σκοτώθηκε ὁ πατέρας σας, στὸ κινῆγι κ' ὅταν πέθανε ξαφνικὰ ἡ μητέρα σας...

Ἐξάρνα χτύπησε ἡ ἐξόλορτα. Ὁ Κανδάλ ἀνησύχησε. Ἡ νύχτα ἦταν κατακόκκινη. Ποιὸς ἐφθασε στὸν πύργο τέτοια ὥρα; Ὁ Ναβερού βρῆκε ἔξω ἀμέσως, κατέβηκε τὶς σκάλες, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ σὲ λίγο ἐξαγύρισε συνοδευόμενος ἀπὸ ἕνα ἀγνώστου, ἕνα κοντόχρονον ἄνθρωπον μὲ κίτρινον μανδύα καὶ πέτσινη ζώνη. Μόλις ὁ ξένος μπῆκε στὴν αἴθουσα κ' ἀντίκρισε τὸν Κανδάλ εἶπε:

— Εἰρήνην σὲ σὰς καὶ στὸν πύργον σας ἐξοχώτατε!... Ἡ νύχτα

μὲ βρῆκε στὸ δρόμον καὶ ἤρθη ἐδῶ ζητώντας φιλοξενία... Ὁ Κανδάλ κῦτταξε προσεκτικὰ τὸν ἀγνώστου καὶ ἀπάντησε: — Καλῶς ὤρισες ξένε, ὁποιοσδήποτε κ' ἂν εἶσαι. Ναβερού, δὸς στὸν ξένο νὰ φάγη.

Ὁ ἀγνώστου κἀθησε ἐν τῷ μεταξύ σὲ μιὰ ἀκρῃ, χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξι. Ὁ Ναβερού τὸν κῦτταξε παράξενα. Κάπου ξανάχε δεῖ τὸ πρόσωπόν του, ἀλλὰ πού; Τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ θυμηθῆ... Μολαταῦτα γύρισε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε: — Θα χάσατε τὸ δρόμον βέβαια...

Καὶ ναὶ καὶ ὄχι, ἀποκοιήθηκε ὁ ἀγνώστου. Γύριζα ἀπὸ τὸν πύργον τοῦ κοντοσταύλου Μομορογανῦ καθάλα στ' ἄλογόν μου. Στὸ δρόμον ὅμως ἀπάντηθηκα ἀξαφνα μ' ἕνα πλῆθος κουρελλιάδων. Τὸ ἄλογόν μου τότε ἀφήνασε, μ' ἔρριξε κάτω κ' ἔφυγε.

Ὁ κόμης Κανδάλ αἰσθάνθηκε κάποια φρίκη ἀκούγοντας τὸ ὄνομα τοῦ κοντοσταύλου. Θέλοντας δὲ νὰ μᾶθη τί ἤθελε ὁ ξένος αὐτὸς ἐκεῖ γύρισε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐρχεστε ἀπ' τὸν πύργον τοῦ κοντοσταύλου εἶπατε; — Ναι ἐξοχώτατε, ἀπάντησε ὁ ξένος. — Ἀνήκετε στὴν ὑπηρεσία του;

Ὁ ἀγνώστου ἔκαμε ἕνα κίνημα πού ἐσήμαινε καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Ἐπειτα ἐπρόσθεσε:

— Εἶδα χθὲς στὸν πύργον τοῦ κοντοσταύλου κάτι πού μ' ἔκαμε νὰ τρομάξω, πού πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες μου!...

Κανένα ἐγκλημα; ρώτησε ἀτότομα ὁ Ναβερού. — Ὁχι... Ἡ μάλλον γὰ νάμει εὐλακρινῆς ἔγινε προχθὲς ἐκεῖ μὴ θανατικὴ ἐκτέλεσι. Ἐκρέμασαν ἕναν Οὐγενότο. Ὁ χειροφθογὸς Ἀμβρόσιος Παρὲ πού μένει στὸν πύργον, ζήτησε νὰ δώσουν τὸ πτώμα τοῦ αἰρετικοῦ αὐτοῦ γιὰ νὰ κάμῃ κάποια ἐπιστημονικὸν πείραμα. Φυσικὰ δὲν τοῦ ἀρνήθησαν. Ἐνας μοναχὸς ἔδεδετο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ καταδίκου ὅταν πῆγαμε καὶ πῆραμε τὸ πτώμα του. Τὸ σύραμε σὲ κάποιο ὑπόγειον δῖου καὶ ἔγινε τὸ πείραμα...

— Τὸ εἶδατε εἶπατε; ρώτησε μὲ φρίκῃ ὁ κόμης Κανδάλ.

Ὁ ἀγνώστου κατάλαβε τὸ λάθος του κ' ἔσπευσε νὰ δικαιολογηθῆ:

— Μὴ με παρεξηγήτε, ἐξοχώτατε, ψυθίρασε μὲ λύπη. Ἴσως οἱ Οὐγενότοι σὰς εἶναι συμπαθεῖς. Δὲν τοὺς βρίζω. Λέω ἀπλῶς τὰ πράγματα ὅπως ἔγιναν. Ἄλλωστε ὁ καταδίκου αὐτοῦ δὲν ἀγαποῦσε φαίνεται καὶ τόσο τὴ ζωὴ του. Ἀνέβηκε ἀτύραχος στὴν κεράλα, τοῦ πέρασαν τὴ θηλειὰ στὸ λιμὸν καὶ δὲν ἔβγαλε λέξι. Μονάχα ἐστέναιε θλιβερὰ τὴν τελευταία στιγμῃ... Αὐτὸ ἦταν ὄλο.

Καὶ βροῖθηκε δῆμος νὰ κάμῃ ἕνα τέτοιο καζοῦρημα; ρώτησε μὲ φρίκῃ ὁ κόμης.

— Μὴ κατακρίνετε, ἐξοχώτατε, τὸν δῆμον. Τὸν διατάσσουν καὶ ὑπακούει, ἐνῶ ἴσως ἡμεραδία του σπαράζεται γιὰ ὅ,τι κάνει...

Ἄλλοίμονο!... Λέγε ὅμως. Τι εἶδους πείραμα ἔκαμε ὁ κ. Ἀμβρόσιος Παρὲ;

— Ἄ! κύριε, κάτι τρομερὸν, κάτι τὸ ἀβάνταστο... Πρῶτῃς πρῶτα τὴ κορυφὴ τοῦ κρανίου τοῦ νεκροῦ γύρω-γύρω κ' ἔστερα, ἀφοῦ τὴν ἀφήρασε ἀπὸ τὸ μέρος τῆς, μὰς εἶδειε τὸν ἐγκέφαλό του καὶ μὰς εἶπε:

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν βλάξ!...

Ἐκτὸς ἀπὸ μὲνα παρίστατο ἐκεῖ καὶ ὁ γραμματεὺς τοῦ κοντοσταύλου, ὁ κ. Ροβέρτος Κέρ. Κιττάζαμε τὸν Παρὲ βουβοί, κατὰ πλῆκτοι... Αὐτὸς ὅμως συνέχευσε:

— Νομίζω πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πέθανε ἐδῶ καὶ τρεῖς ὄρες. Κ' ὅμως ἔχουν λάθος. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζῆ. Κ' ὄχι μόνον ζῆ, ἀλλὰ καὶ ὑποφέρει...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... Τι φρίκη!... ἐμορμουρίζουν ὁ γέρον-Ναβερού, ἀκούγοντας τὴ διήγησιν τοῦ ἀγνώστου.

— Τι σοφία!... εἶπε ὁ κόμης Κανδάλ.

Ὁ ἀγνώστου κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε:

— Καὶ ὅμως.. Δὲν σὰς τὰ εἶπα ἀκόμῃ ὄλα. Ἄν ἔχετε τὴν ὑπομονὴ νὰ μὲ ἀκούσετε θὰ θαυμάσετε ἀκόμῃ περισσότερον...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐνας μοναχὸς ἔδεδετο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του...

